

A Bayerischer Verwaltungsgerichtshof (Németország) által 2009. augusztus 14-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem — Mensch und Natur AG kontra Freistaat Bayern

(C-327/09. sz. ügy)

(2009/C 282/38)

Az eljárás nyelve: német

A kérdést előterjesztő bíróság

Bayerischer Verwaltungsgerichtshof

Az alapeljárás felei

Felperes: Mensch und Natur AG

Alperes: Freistaat Bayern

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Kizárja-e az EK 249. cikk negyedik bekezdésének szövege azt, hogy a Bizottság — szövegezése alapján — meghatározott címzetre vonatkozó határozata más olyan vállalkozások számára is kötelező erővel bírjon, mely vállalkozásokat a határozat értelme és célja szerint azonos módon kell kezelni?
2. Kötelező erővel bír-e a „Stevia rebaudiana Bertoni: növények és szárított levelek” új élelmiszerként vagy új élelmiszer-összetevőként való forgalomba helyezése engedélyezésének megtagadásáról szóló, 2000. február 22-i 2000/196/EK bizottsági határozat ⁽¹⁾ — amelynek 1. cikke értelmében a „Stevia rebaudiana Bertoni: növények és szárított levelek” új élelmiszerként vagy új élelmiszer-összetevőként való forgalmazása nem megengedett a Közösségen belül — a felperessel szemben is, aki a „Stevia rebaudiana Bertoni: növények és szárított levelek” terméket most hozza a Közösségen belül forgalomba?

⁽¹⁾ A „Stevia rebaudiana Bertoni: növények és szárított levelek” 258/97/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet értelmében vett új élelmiszerként vagy új élelmiszer-összetevőként való forgalomba helyezése engedélyezésének megtagadásáról szóló, 2000. február 22-i 2000/196/EK bizottsági határozat (a közlés a K(2000) 77 számon történt) (HL L 61., 2000.3.08., 14. o.).

Az Elsőfokú Bíróság (első kibővített tanács) T-257/04. sz., Lengyelország kontra Bizottság ügyben 2009. június 10-én hozott ítélete ellen a Lengyel Köztársaság által 2009. augusztus 24-én benyújtott fellebbezés

(C-335/09. P. sz. ügy)

(2009/C 282/39)

Az eljárás nyelve: lengyel

Felek

Fellebbező: Lengyel Köztársaság (képviselő: M. Dowgielewicz)

A másik fél az eljárásban: az Európai Közösségek Bizottsága

A fellebbező kérelmei

— A Bíróság teljes egészében helyezze hatályon kívül az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának a T-257/04. sz., Lengyelország kontra Bizottság ügyben 2009. június 10-én hozott ítéletét;

— a Bíróság nyilvánítsa semmisnek a 2004. február 10-i 230/2004/EK rendelettel ⁽¹⁾, valamint a 2004. április 20-i 735/2004/EK rendelettel ⁽²⁾ módosított, a mezőgazdasági termékek kereskedelme tekintetében a Cseh Köztársaság, Észtország, Ciprus, Lettország, Litvánia, Magyarország, Málta, Lengyelország, Szlovénia és Szlovákia csatlakozása következtében elfogadandó átmeneti intézkedésekről szóló, 2003. november 10-i 1972/2003/EK bizottsági rendelet ⁽³⁾ 3. cikkét, 4. cikkének ⁽³⁾ bekezdését és 4. cikke ⁽⁵⁾ bekezdésének nyolcadik francia bekezdését;

— a Bíróság az Európai Közösségek Bizottságát kötelezze az Elsőfokú Bíróság és a Bíróság előtti eljárás költségeinek a viselésére;

— a Bíróság utalja az ügyet a nagytanács elé.

Jogalapok és fontosabb érvek

Először is a fellebbező azt kifogásolja, hogy amennyiben az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítéletben megállapította, hogy az 1972/2003 rendeletre vonatkozó keresetet késedelmesen nyújtották be, és ezért az elfogadhatatlan (a megtámadott ítélet 32-63. pontja),

— tévesen értelmezte az Európai Gazdasági Közösség által használt nyelvek meghatározásáról szóló 1. sz. tanácsi rendeletet ⁽⁴⁾ és a csatlakozási szerződést annyiban, amennyiben abból indult ki, hogy az 1972/2003 rendelet megsemmisítése iránti keresetindítási határidő e rendeletnek a tizenötök Közössége hivatalos nyelvein történő kihirdetésével és ezért a kibővített Közösség hivatalos nyelvein történő kihirdetését megelőzően kezdődött.

— tévesen értelmezte az EK 230. cikk negyedik bekezdését annyiban, amennyiben abból indult ki, hogy a Lengyel Köztársaság jogi személyként e rendelkezés alapján az Európai Unióhoz való csatlakozást megelőzően az 1972/2003 rendelet megsemmisítése iránt érvényes keresetet indíthatott volna;

— megsértette a jogközösség elvét és a hatékony bírói jogvédelem elvét azáltal, hogy a Lengyel Köztársaságot megfosztotta attól a jogtól, hogy az 1972/2003 rendelet jogszerűségének a bírói felülvizsgálatát kérhesse, miközben a rendelet Lengyelországhoz, mint tagállamhoz címezték;

— megsértette a szolidaritás és a jóhiszeműség elvét azáltal, hogy a Lengyel Köztársaságot megfosztotta attól a jogtól, hogy azon intézkedés jogszerűségének a bírói felülvizsgálatát kérhesse, amellyel a Lengyel Köztársaság Európai Unióhoz történő csatlakozásának a feltételeit jogellenesen módosították, és amellyel sérült a Közösséghez való tartozásból adódó jogok és kötelezettségek egyensúlya;

— az Elsőfokú Bíróság eljárási szabálysértést követett el, mivel a Lengyel Köztársaság szolidaritás és jóhiszeműség elveinek a megsértésével kapcsolatban felhozott érveit nem vizsgálta meg, és mivel a megtámadott ítéletet nem indokolta kielégítően.

Másodszor a fellebbező azt kifogásolja, hogy annyiban, amennyiben az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítéletben elutasította a 735/2004 rendelet abban a részben történő megsemmisítése iránti kérelmet, amellyel a Lengyel Köztársaságból származó hét termékkategóriát az 1972/2003 rendelet 4. cikkének (3) bekezdése szerinti intézkedés hatálya alá vetnek (a megtámadott ítélet 80-136. pontja),

— megsértette a csatlakozási okmány 41. cikkét és az arányosság elvét azáltal, hogy megállapította, hogy az 1972/2003 rendelet 4. cikkének (3) bekezdésében előírt díj összege megfelelő és a vitatott átmeneti intézkedés célkitűzéseinek az eléréséhez szükséges volt, miközben a vámok közötti különbségnek megfelelő díj összege elegendő lett volna a spekuláció megelőzéséhez, és a spekulációból adódó előnyök semlegesítéséhez, valamint a magasabb összeg a bevezetésének az időpontjára tekintettel (a csatlakozás napja előtt 11 nappal) nem járulhatott hozzá a megelőzés célkitűzéseinek az eléréséhez, és a bevezetett díj mértéke és az állítólagos célkitűzés elérése között nem volt összefüggés;

— megsértette a hátrányos megkülönböztetés tilalmának az elvét azáltal, hogy megállapította, hogy az 1972/2003 rendelet 4. cikkének (3) bekezdésében előírt díj mértékét objektív differenciálási kritériumok alapján állapították meg.

Harmadszor a fellebbező azt kifogásolja, hogy annyiban, amennyiben az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítéletben elutasította a 735/2004 rendelet abban a részben történő megsemmisítése iránti kérelmet, amellyel a Lengyel Köztársaságból származó hét termékkategóriát adnak hozzá az 1972/2003 rendelet 4. cikke (5) bekezdésének nyolcadik francia bekezdésében szereplő terméklistához (a megtámadott ítélet 137-160. pontja),

— megsértette a csatlakozási okmány 41. cikkét és az arányosság elvét azáltal, hogy megállapította, hogy az 1972/2003 rendelet 4. cikkében előírt díjak azon termékekre történő kivetése, amelyek esetében a Lengyel Köztársaságban a csatlakozás előtt érvényes behozatali vámok magasabbak voltak vagy éppen olyan magasak voltak,

mint a Közösségben érvényes behozatali vámok, szükséges volt az e rendeletben előírt intézkedések célkitűzéseinek az eléréséhez.

Negyedszer a fellebbező azt kifogásolja, hogy annyiban, amennyiben az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítéletben elutasította a 735/2004 rendelet abban a részben történő megsemmisítése iránti kérelmet, amellyel a Lengyel Köztársaságból származó hét termékkategóriát az 1972/2003 rendelet 3. cikke szerinti intézkedés hatálya alá vetnek (a megtámadott ítélet 161-249. pontja),

— megsértette közösségi jogot — vagyis tévesen értelmezte az 1972/2003 rendelet 3. cikkét és a csatlakozási okmány 41. cikkét és megsértette a jogszabályok hierarchiájának elvét — azáltal, hogy megállapította, hogy az 1972/2003 rendelet 3. cikke elengedhetetlen az e rendelet 4. cikke hatékony érvényesülésének a biztosításához, és hogy azt a csatlakozási okmány 41. cikke alapján a csatlakozási okmány rendelkezései alóli eltérésként el lehetett fogadni;

— megsértette az EK 253. cikket azáltal, hogy megállapította, hogy a megtámadott átmeneti intézkedés indokolása kielégítő volt;

— megsértette az áruk szabad mozgásának az elvét azáltal, hogy megállapította, hogy a csatlakozási okmány 41. cikke alapján elfogadott átmeneti intézkedések EK 25. cikkel való összeegyeztethetőségét nem kell vizsgálni;

— megsértette a hátrányos megkülönböztetés tilalmának az elvét azáltal, hogy objektíve igazoltnak találta azt, hogy a Lengyel Köztársaság gazdasági szereplőit és a tizenötök Közösségének gazdasági szereplőit eltérő bánásmódban részesítik azáltal, hogy a termékeket, ha azok a csatlakozás napján felfüggesztő eljárás alatt voltak és a csatlakozás előtt a Lengyel Köztársaságban szabad forgalomba bocsátották, *erga omnes* behozatali vámok alá vetik, miközben ugyanilyen termékeket mentesítenek e vámok alól, ha azok a csatlakozás előtt a tizenötök Közösségében szabad forgalomban voltak és esetükben nem nyújtottak be export-visszatérítés iránti kérelmet;

— megsértette a jogos bizalom elvét azáltal, hogy megállapította, hogy a Közösség nem teremtett olyan helyzetet, amely a lengyel gazdasági szereplőkben jogos elvárásokat kelthetett.

(1) HL L 39., 2004.2.11., 13. o.; magyar nyelvű különkiadás 3. fejezet, 42. kötet, 443. o.

(2) HL L 114., 2004.4.21., 13. o.; magyar nyelvű különkiadás 3. fejezet, 44. kötet, 111. o.

(3) HL L 293., 2003.11.11., 3. o.; magyar nyelvű különkiadás 3. fejezet, 40. kötet, 474. o.

(4) HL L 17., 1958.10.6., 385. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 1. kötet, 3. o.